

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobci: a) A. T., narozená X,
státní příslušnice Ukrajiny,
b) P. U., narozený X,
státní příslušník Ukrajiny,
zastoupený zákonnou zástupkyní A.T.,
oba bytem X, X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. č. j. OAM-454/LE-BE01-ZA20-2019 ze dne
4. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobci dne 17. 10. 2019 podali opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K žádosti žalobkyně a) uvedla, že na Ukrajině se válčí, s druhým

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

žalobcem se tam nemají kam vrátit a na Ukrajině žije její bývalý druh, který ji bil a vyhrožoval jí.

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaný řízení o žádosti zastavil podle § 25 odst. 1 zákona o azylu, neboť šlo o nepřipustnou opakovanou žádost. Ve věci totiž žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti či důkazy oproti řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a ty se ani neobjevily. Jedinou novou skutečností bylo údajné vyhrožování ze strany druhá, které však nevypovídá o změně situace v zemi původu ani o azylově relevantních skutečnostech. Žalobci mají dostatek možností obrátit se na ukrajinské orgány s žádostí o efektivní ochranu jejich práv.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobci brojili žalobou. V ní doslova uvedli: *„Rozhodnutí žalovaného [číslo jednací a den vydání rozhodnutí] označijme za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitřní věci své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a vyložila zákon chybně.“*
4. Takto formulovanou žalobu soud původně odmítl usnesením č. j. 60 Az 15/2020-18 jako neprojednatelnou, neboť neobsahuje žádný žalobní bod a tuto vadu již nebylo možné odstranit.
5. Toto usnesení zrušil Nejvyšší správní soud a zavázal krajský soud k tomu, aby žalobu věcně projednal. V rozsudku č. j. 7 Azs 112/2020-46 ze dne 20. 8. 2020 k tomu uvedl, že *„lze relativně bezpečně uzavřít, že některá z žalobních tvrzení umožňují podanou žalobu uchopit a přezkoumat, byť se tak následně může stát v míře přímo úměrné obecnosti žalobních tvrzení, pokud nebudou následně upřesněna. Platí to zejména u tvrzení o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí či chybném výkladu zákona a též ohledně tvrzení o jednostranném a neobjektivním vedení celého řízení.“*

Řízení po kasaci původního rozhodnutí o odmítnutí žaloby

6. Vázán rozsudkem č. j. 7 Azs 112/2020-46 přistoupil krajský soud k přípravě věci, jako by žaloba obsahovala projednatelné žalobní body. Nemohl proto žalobce vyzvat, aby odstranili vadu spočívající v neprojednatelnosti či úplné absenci žalobních bodů, neboť by se tím protivil kasačně závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu.
7. Přesto alespoň krajský soud žalobce podrobně poučil o tom, že nové žalobní body mohou uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, jinak mohou rozšiřovat a konkretizovat svou argumentaci pouze v mezích žalobních bodů stávajících. Do uplynutí lhůty k podání žaloby žalobci nové žalobní body neuplatnili. Soud ostatně setrvává na svém názoru, že ve věci tato lhůta marně uplynula dne 10. 3. 2020 ještě před podáním žádosti ustanovení zástupce a žádné nové žalobní body tak vůbec nebylo možné uvést. I kdyby se však uplatnil opačný názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 9 Azs 366/2019-20 ze dne 7. 2. 2020, č. 3995/2020 Sb. NSS, tedy že lhůta pro podání žaloby stála od předání žádosti k poštovní přepravě až do pravomocného rozhodnutí o neustanovení zástupce, zbýval žalobcům pouhý jeden den lhůty k podání žaloby (1. 10. 2020), který k uplatnění nových žalobních bodů nevyužili.
8. Teprve dne 14. 10. 2020 žalobci zaslali doplnění žaloby. V něm žalovanému vytkli, že jako

novou skutečnost nezohlednil míru integrace žalobců na území České republiky. Žalobkyně zde pobývá již osm let v kuse, žalobce sedm let a mluví prakticky pouze česky. Žalobcům tak oproti předchozím řízením hrozí závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v podobě nepřiměřeného zásahu do jejich rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále uvedli, že domácí násilí je významná skutečnost pro rozhodování o mezinárodní ochraně. Žalobkyně byla druhem opakovaně brutálně napadena a má proto i nepříznivé psychické následky. Žalovaný měl k těmto skutečnostem klást adresné otázky a měl také povinnost zjistit přesné a aktuální informace o situaci na Ukrajině, přestože žalobkyně při pohovoru neuvedla žádné podrobnosti. Závěrem žalobci popsali míru korupce a násilí ze strany ukrajinské policie. V průběhu pandemie nemoci COVID-19 pak došlo k výraznému zvýšení míry domácího násilí; v hlavním městě jsou pouze dvě útočiště pro ženy, které mu byly vystaveny.

9. Žalovaný ve vyjádření setrval na důvodech svého rozhodnutí s tím, že skutečnosti uváděné žalobci ke k rodinnému a soukromému životu jsou sice nové, ale nevypovídají o pronásledování jako závažném porušení lidských práv či jednáních obdobné intenzity. Tyto skutečnosti se netýkají ani změny situace v zemi původu, ani důvodů, pro které by žalobci měli mít strach se do ní vrátit.

Důvody přezkumu napadeného rozhodnutí

10. Krajský soud původně žalobu odmítl s tím, že je neprojednatelná, neboť neobsahuje žádný žalobní bod (či jeho zárodek). Otázku žalobních bodů v usnesení č. j. 60 Az 15/2020-18 blíže netematizoval nikoliv proto, že by ji „pohřích“ opomenul, ale protože její řešení považoval za zjevné jak v poměrech konkrétního případu, tak z hlediska obecných judikatorních závěrů. Podání žalobců totiž předkládá formulářové žalobní tvrzení užívané v řadě cizineckých věcí bez obsahových změn (k tomu v podrobnostech usnesení KS v Plzni č. j. 17 A 97/2020-16 ze dne 10. 12. 2020). Právě formulářová povaha žaloby ostatně vede k tomu, že žaloby shodného obsahu byly již dříve ve správním soudnictví posouzeny a výsledek tohoto posouzení je snadno dohledatelný:
11. V rozsudku č. j. 2 Azs 48/2019-67 ze dne 24. 4. 2019 Nejvyšší správní soud výslovně označil za nedostatečná žalobní tvrzení, že napadené rozhodnutí žalovaného je „*nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení*“, žalovaný „*je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci*“, řízení podle něj bylo „*jednostranné a neobjektivní*“, byla porušena „*povinnost postupovat řádným procesním postupem*“ a žalovaný své rozhodnutí „*nedostatečně odůvodnil*“ a „*vyložil zákon chybně*“. Shodně pak i rozhodnutí č. j. 9 Azs 266/2019-47 ze dne 15. 1. 2020 a č. j. 9 Azs 117/2019-53 ze dne 11. 7. 2019 uvádí, že nejde o žalobní body. V rozsudku č. j. 1 Azs 138/2020-33 ze dne 18. 11. 2020 Nejvyšší správní soud konstatoval, že nejde ani o tzv. zárodky žalobních bodů. Shodně se dříve vyjádřil i Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 53 Az 2/2019-65 ze dne 13. 3. 2020 s tím, že takto obecná tvrzení by jinak byla doplnitelná libovolným množstvím rozhodných skutečností. I Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku č. j. 75 Az 6/2018-46 ze dne 13. 1. 2020 konstatoval, že k věcnému přezkumu těchto námitek by musel za žalobce dohledávat skutečnosti ze soudního či správního spisu.
12. Krajský soud v Plzni byl tudíž v nynější věci Nejvyšším správním soudem kasačně zavázán k věcnému projednání žaloby takového obsahu, který podle řady jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu věcně projednat nelze (ve věci sp. zn. 1 Azs 138/2020 bylo ostatně zrušeno rozhodnutí Městského soudu v Praze, který tyto žalobní body věcně

projednal). Uvedené nemění nic na kasační závaznosti rozsudku č. j. 7 Azs 112/2020-46, vysvětluje však, proč krajský soud musel hodnotit tvrzení významná pro přezkum napadeného rozhodnutí striktně.

13. Soud mohl přezkoumat rozhodnutí žalovaného pouze v mezích žalobních tvrzení uplatněných v žalobě z 11. 3. 2020 a případě také ve světle jejich konkretizace v doplnění žaloby z 14. 10. 2020. Z důvodů popsaných v cit. rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 2/2019-65 i s ohledem na účel požadavku uplatnění žalobních bodů ovšem není důvod původní žalobní tvrzení žalobců chápat rozšiřujícím způsobem tak, že by obsáhla prakticky jakékoliv myslitelné vady řízení před žalovaným či nezákonnosti jeho rozhodnutí. Jiné než striktní chápání původní žaloby by totiž vedlo ke zvýhodnění žalobců oproti všem ostatním, jejichž žaloba shodného obsahu byla závazným a konečným způsobem posouzena jako neprojednatelná (nejednotnost rozhodování ve správním soudnictví je nejen porušením objektivního práva, ale způsobuje též nepředvídatelnost a nerovnost jeho uplatňování vůči účastníkům řízení, zejména osobám domáhajícím se stanoveným postupem svého práva ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Rovněž by to bylo nefér vůči těm, kteří vady a důvody nezákonnosti naříkaných rozhodnutí včas poctivě a podrobně popisují [§ 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s.].
14. Důvodem pro jiný postup nemůže být ani neznalost právní úpravy či jazyka opakovaně zmiňovaná v cizineckých věcech. Tato neznalost se může projevit v přístupu k právní pomoci nebo například v realizaci poučovací povinnosti soudu, nikoliv však v nerovném uplatňování platného práva. Ve skutkových okolnostech případu by to ostatně nedávalo ani valného smyslu: žalobci jsou sice neznalí právní úpravy a zčásti i jazyka, opakovaně však nebyli ochotni doložit své majetkové poměry k rozhodnutí o ustanovení zástupce. Pro řízení o kasační stížnosti si tak zástupce-advokáta obstarali sami a v řízení o žalobě si obstarali doplnění žaloby podle obsahu i formy zjevně pocházející z blízkosti Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., tj. osoby specializované na poskytování právní pomoci cizincům, aniž by byli formálně zastoupeni (což je v rozhodovací praxi KS v Plzni obvyklé). Žalobci tudíž byli schopni obstarat si profesionální právní pomoc a nejsou tedy oproti ostatním znevýhodněni natolik, že by se vůči nim platné právo nemělo uplatnit rovným způsobem.
15. Za žalobní body tak krajský soud považoval Nejvyšším správním soudem identifikovaná tvrzení (1) o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, (2) o chybném výkladu zákona (3) o jednostranném a neobjektivním vedení celého řízení.
16. Tyto žalobní body sice Nejvyšší správní soud uvedl slovem „zejména“, tomu však krajský soud nepřikládal význam. Závazným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. je (jasně) vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 Afs 59/2007-56 ze dne 8. 7. 2008, č. 1723/2008 Sb. NSS). Žádné další žalobní body či jejich obsah rozsudek č. j. 7 Azs 112/2020-46 neoznačil. Neshledal tak nezákonnost původního rozhodnutí krajského soudu nad rámec tří žalobních bodů výše vyjmenovaných a nad tento rámec ani nezavázal krajský soud k jinému právnímu posouzení.
17. Přes obecnost výše uvedených žalobních bodů se žalobcům podařilo je rozvinout v doplnění žaloby z 14. 10. 2020 pouze částečně.
18. První okruh tvrzení žalobců v základu vychází z toho, že žalovaný nezohlednil jejich integraci v ČR jako projev rodinného a soukromého života, přestože jde o nové

skutečnosti, které by mohly odůvodnit přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. d.) zákona o azylu. Tato námitka je podle obsahu námitkou vad řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Lze ji jak právně i skutkově podřadit námitce z původní žaloby o tom, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil.

19. Druhý okruh doplněných tvrzení žalobců vychází z toho, že se žalobkyně obává bývalého druha, který je v současné době na Ukrajině, což představuje změnu v zemi původu, a že se žalovaný nedostatečně zabýval existencí systému účinné ochrany obětí domácího násilí na Ukrajině. Tyto námitky jsou dle svého obsahu námitkami vad řízení spočívajících v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je dílem v rozporu se spisy (pobyt druha jako změna situace), dílem vyžaduje zásadní doplnění v otázce aktuálních a adresných informací o zemi původu. Tato tvrzení nelze podřadit tvrzením v původní žalobě, neboť vady zjištění skutkového stavu nejsou ani nedostatečným odůvodněním, ani chybným výkladem zákona, ani způsobem vedení řízení (srov. tripartici vad řízení v § 76 odst. 1 s. ř. s.).
20. Nejinak je tomu u třetího okruhu doplněných tvrzení žalobců ke korupci a domácímu násilí, potažmo násilí na ženách. I to jsou námitky směřující ke zjištění skutkového stavu na Ukrajině, nadto v otázce korupce obecně, bez zřejmé souvislosti s příběhem žalobců. I zde platí, že vady zjištění skutkového stavu nejsou ani nedostatečným odůvodněním, ani chybným výkladem zákona, ani způsobem vedení řízení. I tato tvrzení proto nelze podřadit námitkám z původní žaloby.
21. Konečně soud neshledal významným ani tvrzení žalobců o pronásledování Službou bezpečnosti Ukrajiny obsažené v původní žalobě. K tomu kasačně závazný rozsudek č. j. 7 Azs 112/2020-46 v odst. 20 uvedl, že žalobci „*v souvislosti se souběžně podanou žádostí o přiznání odkladného účinku podané žalobě, rovněž uvedli, že „dalším z důvodů, pro které je odkladný účinek podané žaloby pro nás nevyhnutelným, je obava o svůj život. Celá moje rodina pronásledována Službou bezpečnosti Ukrajiny, SBU.‘ Již zde lze konstatovat, že ačkoli byl argument o pronásledování zmíněn v souvislosti se žádostí o odkladný účinek žaloby, nelze jeho existenci pominout jen proto, že není bezprostředně argumentačně provázán s některým z výše vymezených žalobních bodů. Podstatné je, že z něj dostatečně bezpečně vyplývá, co stěžovatelé žalobou napadenému rozhodnutí vytýkají. Samozřejmě v kontextu obsahových náležitostí žaloby nikoli jeho případné důvodnosti, či relevanci pro rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti jako takové.*“
22. Podle Nejvyššího správního soudu tedy toto tvrzení *nelze opomenout*. Nejvyšší správní soud však nekonstatoval, že by toto tvrzení jakkoliv souviselo s některým ze žalobních bodů, které při rozhodování o kasační stížnosti identifikoval, či že by dokonce tvořilo jeho argumentační obsah. Naopak jasně konstatoval, že s žalobními body *není bezprostředně argumentačně provázáno* a že bylo uplatněno *v souvislosti se souběžně podanou žádostí o přiznání odkladného účinku*. Tomu lze přisvědčit, protože toto tvrzení není s vlastní žalobní argumentací provázáno nejen bezprostředně, ale vůbec. Podle obsahu tvrzení žalobců i ze samotného formy žaloby je zřejmé, že jde o *druhý* z důvodů, pro které by podle žalobců měl soud přiznat žalobě odkladný účinek [žalobní body identifikované NSS jsou v části II. žaloby, v části III. žalobci uvádí, že podávají žalobu včas (odst. 1), že žádají o přiznání odkladného účinku z důvodu zachování práva na soudní ochranu (odst. 2) a že dalším důvodem pro přiznání odkladného účinku je obava o život z důvodu pronásledování Službou bezpečnosti Ukrajiny (odst. 3)].
23. Z obsahu samotné žaloby proto nelze dovodit žádnou souvislost tohoto tvrzení

s některým ze žalobních bodů. Souvislost pak nelze dovodit ani na základě obsahu spisu – žalobci nikdy před žalovaným netvrdili, že jsou pronásledováni kontrarozvědkou a neuvedli to ani v doplnění žaloby, které zřejmě mělo žalobní body rozhojnit či konkretizovat. Jde o zcela solitérní tvrzení, které je výslovně spojeno pouze s žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě, s ničím jiným.

24. I kdyby soud pominul toto výslovné spojení a absenci jakékoliv souvislosti s tím, co zaznělo před žalovaným, podle obsahu může být takové tvrzení buďto námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (tj. žalovaný otázku pronásledování kontrarozvědkou neřešil, ač měl), námitkou vad skutkových zjištění (tj. žalovaný vadně zjistil skutkový stav k tvrzení žalobců o pronásledování kontrarozvědkou) nebo námitkou nesprávného právního posouzení (tj. žalovaný nesprávně interpretoval či aplikoval právo v otázce pronásledování kontrarozvědkou).
25. Jak bylo výše uvedeno, tvrzení o vadách skutkových zjištění nepatří mezi žalobní body, které Nejvyšší správní soud v žalobě identifikoval, nepřichází tedy do úvahy, protože se v žalobě nenachází. Do úvahy však nepřichází ani žalobní body zbylé, Nejvyšším správním soudem výslovně identifikované. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena nedostatkem důvodů skutkových, tj. tím, že se správní orgán nezabýval některou z otázek významných pro posouzení věci. Stěží však lze žalobcům přičítat, že by žalobním bodem „Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo“ brojili proti tomu, že se žalovaný *nedostatečně vypořádal s tím, co v řízení netvrdili a ani jinak nevyšlo najevo*. Stejně tak lze stěžít žalobcům přičítat, že by žalobním bodem „Ministerstvo vnitra vyložilo zákon chybně“ brojili proti tomu, že žalovaný nesprávně právně posoudil otázku pronásledování kontrarozvědkou, když *tuto otázku žalovaný nikdy právně neposuzoval, protože žalobci nikdy neuplatnili odpovídající skutkové tvrzení*. Se způsobem vedení řízení před žalovaným pak pronásledování kontrarozvědkou nesouvisí již vůbec.
26. Krajský soud tudíž tvrzení žalobců o pronásledování kontrarozvědkou nepominul, ale posoudil je tak, jak bylo výslovně a jednoznačně napsáno a jak odpovídá okolnostem případu: jako tvrzení výlučně související s žádostí o přiznání odkladného účinku, nikoliv jako samostatný žalobní bod či skutkovou konkretizaci některého z žalobních bodů identifikovaných rozsudkem č. j. 7 Azs 112/2020-46. Potud tedy vskutku bezpečně vyplývá, co stěžovatelé žalobou napadenému rozhodnutí vytýkají, jak Nejvyšší správní soud uvedl v odst. 20 svého rozsudku. Posouzení pronásledování kontrarozvědkou mezi tyto výtky nepatří.
27. I v této otázce platí, že krajský soud nebyl Nejvyšším správním soudem zavázán k jinému právnímu posouzení (srov. odst. 16 tohoto rozsudku). Rozsudek č. j. 7 Azs 112/2020-46 v rámci závazného právního názoru totiž nad rámec tří výše opakovaně zmíněných žalobních bodů neoznačil žádnou skutkovou argumentaci z žaloby, která by k těmto žalobním bodům náležela.
28. Lze tak uzavřít, že soud přezkoumal napadené rozhodnutí především v mezích původních žalobních bodů identifikovaných Nejvyšším správním soudem. Učinil to s intenzitou odpovídající jejich obecnosti, aniž by mohl přihlídnout k většině konkrétních skutkových tvrzení, která žalobci nepřipustně uplatnili až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Z těch přihlédl toliko k tvrzení o nezohlednění rodinného a soukromého života, která lze ještě považovat za rozvinutí původního žalobního bodu o nedostatečně odůvodněném rozhodnutí žalovaného.

Posouzení věci

29. Žaloba není důvodná.
30. Žalovaný vyložil zákon správně a odůvodnil své rozhodnutí dostatečně, neboť obsahuje všechny nezbytné zákonné náležitosti a vypořádává se se všemi skutečnostmi, které žalobci uvedli. Žádné tvrzení o integraci v ČR neuvedli a nic takového ani nevyšlo najevo, žalovaný se s tím tudíž po právu nezabýval. Řízení pak žalovaný vedl objektivně; jednostrannost z ničeho nevyplývá, nehledě na to, že v řízení bez procesních stran lze takovou námitku uchopit jen obtížně (srov. odst. 22 rozsudku KS v Plzni č. j. 17 A 85/2019-35 ze dne 31. 7. 2020).
31. Jakékoliv bližší podrobnosti by soud do odůvodnění mohl uvést pouze tehdy, pokud by je sám vyhledal, což činit nemá (z mnohých srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 106/2017-31 ze dne 14. 4. 2018). Významu takto poskytnuté soudní ochrany je si soud vědom (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 2161/17 ze dne 10. 8. 2017, odst. 12 *in fine*), byl však kasačně zavázán k tomu, aby žalobu věcně projednal.

Závěr

32. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první, § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019 (N 129/95 SbNU 66)].

Plzeň 28. června 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce